

φρονώντας τα όλα, με μιὰ ἐλπίδα ἴσως στὸ βάθος, νὰ δώση τὸ παράδειγμα τοῦτο : πὼς ὅταν ἕνας ἄντρας ἔκανε τὸ σφάλμα καὶ σήκωσε τὰ μάτια του ἀπάνου σὲ μιὰ παρθένα, ἔχει χρέος νὰ διορθώση μ' ὅποιο κι ἂν εἶναι τρόπο καὶ μ' ὅποια θυσία κι ἂ χρειαστῆ, αὐτὸ τὸ σφάλμα, τὸ πιὸ μεγάλο ἀπὸ κάθε ἄλλο σφάλμα ἀντρικό.

Ἐνα μάθημα ἠθικῆς ποὺ θέλει ἐπίσης νὰ δώση στοὺς συγχρόνους του εἶναι ἡ μεγάλη περιφρόνηση ποὺ δείχνει γιὰ κάθε κοινωνικὴ ὑποκρισία. Ψευτοαντρώγενα, διπλοαντρώγενα, κρυψίματα, ἀπάτες, προδοσιές ποὺ εἶναι ἡ μονέδα, ἡ γαζέττα, νὰ ποῦμε, στὶς περιφρηματικὰ συζυγικὰ σκέψεις μας, όλα αὐτὰ τὰ τσαλαπατάει. Κι ἂν ἔτυχε νὰ κἀνη κι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἔτσι ἀπὸ ρουτίνα, ἕνα λάθος, σιχαίνεται ὅμως αὐτὲς τὶς πομπές, μπροστὰ στὴν ἀγνότητα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ, μπροστὰ στὸ ὑψηλὸ τὸ αἶσθημα ποὺ τοῦδωσε. Τώρα περπατᾷ με πρόσωπο ξέσκεπο, ἀντρίκια, παληκαρίσια.

Κ' ἔπειτα ὅλοι μας μποροῦμε νὰ σφάλουμε. Μπορεῖ κι αὐτὸς νὰ γελάστηκε. Μὰ ἕνας ποὺ γελιέται, καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμὸ, ἕνας ποὺ γελιέται καλοσυνείδητα, φαίνεται πὼς ἀξίζει τὸ σεβασμὸ τοῦ καθενοῦ, σεβασμὸ ποὺ τὸν κάνουν ἕκατὸ φορές πιὸ μεγάλο ὅλοι οἱ ἀνάξιοι σεβασμοί, ποὺ δίνονται κάθε μέρα ἀδίκῃ στὰ μιλιοῦνια τῶ Φαρισσαίων, κεινῶν ποὺ εἴτε μεγάλοι εἶναι εἴτε μικροί, ἀπατοῦνε τὴ συνείδησή τους—ἂν τύχη δὰ κ' ἔχουνε συνείδηση.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

Μετάφραση Ε. Ε.

“ΜΟΥΣΙΚΗ,”

13—15 Στὰ Ἀρσακείου 13—15. — Ἀθήναι

Ἄλλη ἡ κλασσικὴ μουσικὴ.

Ἄλλη τὰ νεώτερα succes.

Ἄλλη τὰ τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ ἐμβατήρια.

Γ. Λαμπελὲτ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Θ. Σακελλαρίδου ΕΛΛ ΔΟΞΑ

Σπ. Σαμάρα ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

Μ. Καλομοίρη ΕΜΠΡΟΣ

Ι. Καίσαρη ΔΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Ἄλλη ἡ ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσικὴ» χάρις εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ χαρακτηριστοῦ τρου τμήματος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδοσιν μουσικῶν τεμαχίων καὶ διὰ λογαριασμὸν τρίτων εἰς τιμὰς ὑγκαταβατικὰς.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ νέο βιβλίον τοῦ ΨΥΧΑΡΗ

«Le crime du poète»)

Ἄλλη στὴν ἀγκαλιά μου καὶ γύρω νὰ πεθάνης !
Τὸν κόσμον δὲ βαρέθης καὶ τὴν πικρὴ μας ζήση ;
Ἄλλη πὼς ρεῦσιν γύρω καὶ χάνονται, ξεχάνεις ;
Καὶ τί οἱ δικές μας μέρες μπρὸς στὴν αἰώνια Φύση ;

Ἄλλη κάθε δρόμος πάντα στὸ κοιμητήρι φέρνει.
Πᾶμε ν' ἀναπαυτοῦμε σοῦ τάφου τὴ γαλήνη.
Ἄλλη πεπρωμένος χάρος ἄλλη μορφή δὲν παίρνει
κι ὅταν μιὰν ἄθλια ζήση στὰ ἕκατὸ χρόνια σβήνει.

Γλυκεριά μου ! ἡ κάθε μέθη γιὰ μιὰ στιγμή 'ναι μόνο.
Σὲ λίγο ἡ μαύρη λύπη γιομίζει τὴν καρδιά μας,
καὶ φέρνει τὸ βραδάκι μὲς στ' ὄνειρον τὸν πόνο,
καὶ στὸ σκοτάδι τρέμει τὸ τέλος τοῦ ἔρωτά μας.

Ἄλλη « κ' οἱ δυὸ ! » Ἄλλη ἀγάπη δὲ στάθης πιὸ μεγάλη.
Γελᾷ ὅλη ἡ πλάση ἐντὸς μας, σύμφερα πιά δὲ μένουν.
Ἄλλη ὑπέριστα στιγμή μας, στιγμή ποὺ δὲν εἶν' ἄλλη,
ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη ἀλήθεια στὰ πάντα ποὺ διαβαίνουν.

Τάχα θαρρεῖς, καλή μου, τέτοια στιγμή σὰν τώρα
γιὰ μᾶς πὼς θὰ ξανάρθῃ, μόλις χαθῆ καὶ σβήσῃ ;
καὶ πὼς μιὰ τέτοια σπῖθα, γλυκότερη μιὰ γνώρα
χιλίες φορές κι ἂ ζοῦμε θαρρῆ νὰ μᾶς μεθύσῃ ;

Τ' ἀνάλαφρά σου πόδια τὰ κορφοβούνια ἀγγίξαν.
Μὴν κατεβαίνεις. Θεῖα ξανάστραψε ἡ μορφή σου.
Κι ἂν στὶς γητείες τῆς πλάσης οἱ δυὸ ψυχές μας σμιῶν,
στὰ χαμηλά μὴ θέλῃς νὰ συντριφτῆ ἡ ζωὴ σου.

Ἄλλη εὐτυχία μᾶς γνέφει καὶ σᾶμε νὰ τὴ βροῦμε.
Τὴν τελευταία μας ὥρα, στιγμή στερνὴ μαγεύτρα,
τὸν πιὸ βαθὴ κημὸ μας ποὺ ἐντὸς ἀγνὰ κρατοῦμε
ἄς τὸν σκορπᾷ ἡ ψυχὴ μας, τοῦ ἀπειροῦ ταξιδεύτρα.

Κι ἄς μᾶς ζηλέψουν ἄλλοι τὸν ἄγουρον χαμὸ μας !
Τὸν κόσμον παραιτῶντας στὴν εὐτυχία θὰ πλέμε.
Πάντα κρυμμένο ἄς μὲν τὸ ἔρωτικὸ ὄνειρό μας
κι ἀπὸ τὴ ζήση ἀλάργα τὸ ἰδανικὸ ποὺ θέμε.

Ἄς μετρηθοῦν οἱ μέρες στὸν ἀτελείωτον Χρόνον
ποῦ ὅλο περνᾷ καὶ φεύγει σὲ στράτα πατημένη.
Στὴ λησμονιά ἄς βρεθοῦμε, μὲ μιὰ σου λέξη μόνο,
κι αὐτὴ ἡ στιγμή βαθιά μας ἄς μείνῃ χαραγμένη.

Ἄς διαφεντέψουμε ἔτσι καθ' αἶσθημα φλογᾶτο,
κι ἄς μὴ χαθῆ οὔτε στάλα στὴ γλύκα τοῦ ἔρωτά μας
Δὲ θέλω τὴν ἀγάπην σὰ θύμημα φευγᾶτο.
Δὲς ! τὸ δρολάπι τρέμει πάνου ἀπ' τὰ μέτωπά μας.

Νὰ ζῆ κανεὶς, δὲν εἶναι παρ' ἀγωνία καὶ πλήξη
Ἄς τὴν λυγρὴ ἡ καρδιά μας καὶ βαρετὴ ἀπομένει.
Σὰν πλημμυρῶσῃ ἡ ἀγάπη καὶ τὴν ψυχὴ μᾶς πνίξει,
ποιὸς γι' ἀγαθὸ μεγάλο τὸ χάρο δὲν προσμένει ;